

Dir-se Arthur Caravan és una declaració de principis?

—Més o menys, És un xicotiu homenatge a Arthur Cravan, el poeta boxador famós vinculat als dadaïstes. És un esperit, al cap i a la fi, una manera d'entendre les coses i la vida. I vam decidir de fer com un joc de paraules: entre aquell pseudònim i *Caravan*, que és l'estàndard de jazz interpretat per Duke Ellington.

—Qui va triar el nom?

—Com que el grup el va crear un nucli que no és exactament el que tenim ara, el vàrem triar entre Toni, que és el bateria, i jo. Ell és d'història de l'art i jo de filosofia, i així s'entén tot.

—Hi ha qui espera trobar-hi l'Arthur, dalt de l'escenari, i se sorprèn de veure-us-hi a vosaltres?

—Sí, també jugàvem amb aquesta mena de confusió. Quan encara no ens tenien identificats com una banda de rock que canta en valencià pensaven que érem, per exemple, un cantautor nord-americà.

—Quina música feu?

—Es diu que fem pop-rock... El cas és que el pop a soles no ens agrada i el rock a soles potser és una cosa més forta, no? Podríem dir que tenim una vocació més lírica, que som *indies*. I que ens expressem en valencià. En algun moment podem fer rock més experimental o cançons que no tenen res a veure amb el rock. Fem música.

—Ovidi Montllor, Pau Riba o la Velvet Underground?

—Una mutació entre tots tres alhora.

—Costa de definir l'estil Arthur Caravan?

—Tots som melòmans, tenim una bona col·lecció de discos que abraça des dels grups mítics del pop-rock, del punk, americans, anglesos, la cançó europea, la catalana, el jazz... I supose que es va notant. Vull dir que hauríem triat el mateix tipus de música si haguérem cantat en una altra llengua, però quan vàrem decidir de cantar en valencià, que va ser la cosa més potent i intel·ligent que podíem fer, la mescla de tot va quedar així.

—Va ser una decisió conscient.

—Sí. Hem tocat molt de temps en uns altres grups, hem estat adolescents, hem cantat en anglès i coses d'aquestes. Fins que vam dir de fer-ho en valencià. Normalment faig les lletres jo i m'és molt més fàcil d'expressar-me en la meua

PEDRO BLÁZQUEZ

Arthur Caravan (al mig, Pau Miquel Soler), en una imatge per al seu espectacle *Si t'arriba el dematí*,

“Ens han dit que som existencials”

Tenen nom de persona però en són moltes: dalt de l'escenari, Arthur Caravan són Pau Aracil, Toni Blanes, Pablo González, Jordi Richart i Pau Miquel Soler. Parlem amb aquest darrer, vocalista i compositor, del nou disc que ja prepara el grup alcoià. I de més coses, també.

llengua que en una altra. Eixa decisió marcà el rumb cap a la sèrietat del grup.

—Alcoi és tan ciutat que fins i tot es permet de tenir músics *underground*?

—No ens fan cas les institucions, però tampoc no s'ha creat un circuit *underground*. Hi ha hagut circuits alternatius, i sí que hi ha prou moviment,

però no tan organitzat, de manera que, simplement, han anat eixint grups i ens ho hem muntat a la nostra manera. Hi ha VerdCel, Batà, Hugo Mas... moltíssims. Som amics, és clar. I curiosament tots hem crescut al mateix temps, tots tenim treballs discogràfics i comencem a ser propostes sòlides. Això ens ha permès,

d'homenatge als músics valencians en català.

per exemple, de fer un disc com *Música de telers*. Va ser fàcil, com quedar amb els col·legues.

—Col·laboreu, per tant.

—Mira, jo isc al primer disc de Verd-Cel, vaig ajudar un poc a enregistrar el segon, Toni fa de bateria d'Hugo Mas, Hugo Mas ens va produir el primer disc... Tot és així.

—Per a qui toqueu?

—Supose que per a la gent a qui li interessa la música. Pensem que la cosa més sana que pot passar al moviment de la música en valencià és que s'hi acostee la gent que li agrada tota classe de música. I ho hem aconseguit, d'alguna manera: ens han fet cas en punts de distribució que d'entrada no tenien vinculació amb les coses de la llengua. La nostra proposta lírica potser s'aparta un poc de les propostes amb més càrrega política, diguem, però tampoc no hi ha tanta diferència. Toquem per a la màxima quantitat de gent possible. No som un grup gaire adolescent, però la nostra música també pot agradar als adolescents.

—Per a escriure les lletres, reconeixeu inspiracions eclèctiques, de Boris Vian a Gabriel Ferrater.

—Vaig tenint idees i les vaig elaborant molt molt lentament. Intente conjugar amb la melodia les idees i sentiments que vull transmetre, i que les lletres no siguin puerils. M'hi esforce, però costa prou. De fet, ara pense si retoque lletres del segon disc.

—Hi ha lletres que semblen destil·lades.

—M'agrada la densitat. I les imatges. Que les lletres suggerescen coses. M'agrada l'ambivalència, que davant d'una cançó no sàpigues si és d'amor o de què collons és. Ens han dit que som un poc existencials.

—I surrealistes?

—[Una pausa.] Bé, dadàs. El final de la lletra de "Menjars al llit, somnis a la taula" potser és una mica dadà, no saps per on agafar-lo. El surrealisme treballa més l'inconscient, és més freudià. El dadà és més de dir la vida són quatre dies, fem el pallasso.

—I, per a la música, també jugueu amb l'eclecticisme, amb el fet de no optar pel so elèctric ni per l'acústic, pel domèstic ni pel multitudinari?

—Ara farem un disc molt elèctric. Una mica diferent, més guitarrer. Hi dominarà la fúria roquera. Anem experimentant.

—Continueu emprant tota mena d'instruments, inclosos xilòfons, maraques, campanetes, ous o "pedals d'efectes comprats i fets"?

—No és que vulguem sorprendre ningú, però ens agrada la riquesa tímbrica (i, en certa manera, també visual), a més de l'estilística, i així aconseguim un so particular. Aquest disc potser serà una mica diferent, però ja hi trobarem la riquesa d'alguna manera, també.

—Quan enumeràveu els instruments, al primer disc, hi esmentàveu "xiulits i xiulitets": són tan diferents?

—Els xiulits es fan amb la boca [xiula] i els xiulitets són amb eixa gerreta que es dóna a Alcoi, i supose que a més bandes, que s'ompli d'aigua i fa [parrupeja]. Especialment per Setmana Santa, quan ve la resurrecció tothom se la passa tirant petards i fent soroll amb això.

—El primer disc no tenia títol.

—Sí, va anar així... I ara que encara ens barallem pel segon, a veure si no n'hi posem tampoc cap... [riu].

—Ni tan sols hi vàreu posar el nom del grup!

—Hi havia una enganxina a fora que ho especificava. Al principi no hi havia

ni enganxina, però vam pensar que era massa. En tot cas, ja n'hi ha hagut, de portades que no especifiquen res. El fet de no estar dins el circuit del màrqueting ens dóna llibertat per a fer experiments. I els discos s'han venut igualment. A molta gent li ha agradat eixe detall, el disseny i tot.

—Què té a veure amb vosaltres una senyora embarassada que fa gimnàstica, que és la que hi ha a la caràtula?

—Res [riu]. Forma part d'eixa estètica un poc onírica o surrealista. Potser és estrany. Arthur Caravan: quin nom és aquest? Les lletres: això de què va? La portada: això què és?

—Pengeu la música gratis a internet i alhora teniu cura del disc com a objecte.

—Avui dia la indústria del CD està en decadència i, en canvi, el moviment de descarregar-se música per internet creix. Per tant, tu pots descarregar-te la nostra música i, si vols el CD, t'oferim alguna cosa que valga la pena. És totalment complementari.

—Enregistràreu el primer disc en un "estudi portàtil". Aquest també el fareu així?

—Hem estat temptats de produir-lo en un estudi, però al final, després d'estirarnos el monyo, hem dit que no. Al primer tinguérem la sort de comptar amb una persona molt important, que és Gat: va fer de mestre zen, va arribar i va dir "no us mengeu la bola, graveu-ho com pugueu que està bé". Ara considerem que n'hem après un poquet i ho gravem amb uns amics però amb la mateixa filosofia. Ara et vull dir una cosa important.

—Endavant.

—Anem acabant de gravar, tenim cançons excedents i hem de triar quines queden fora, quina composició en fem i aquestes coses. Per a dur-ho endavant, però, hem presentat el projecte a la plataforma Verkami. No en tenim ni cinc i és la manera d'aconseguir finançament. El sistema bascula entre la venda anticipada i el micromecenatge: pots comprar el CD abans i te l'enviem a casa quan estiga fet, si pagues un poquet més, ho complementem amb una samarreta, signatures i la cosa va augmentant fins que, per 400 euros, fem un concert acústic a casa de qui els haja pagat. Si la gent hi col·labora, esperem tenir el disc passat l'estiu.

Núria Cadenes